

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY
(anonymizovaný opis)

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Vyletové a soudců JUDr. Anny Grimové a Mgr. Timma Šmehlíka ve věci

žalobkyně:

; Česká republika - Úřad práce České republiky, IČO 72496991 sídlem Dobrovského 1278/25,
170 00 Praha 7

organizační složka: Úřad práce České republiky – Krajská pobočka v Plzni sídlem Kaplířova
2731/7, 320 73 Plzeň

proti;

žalované: ; MIRAS - stavitelství a sanace s. r. o., IČO 26385759
sídlem Pražská 810/16, 102 00 Praha 10,
zastoupená advokátem Mgr. Janem Blažkem
sídlem Riegrova 223/20, 301 00 Plzeň

o 166 967,47 Kč s příslušenstvím

o odvolání žalované do rozsudku Okresního soudu Plzeň-město ze dne 19. 9. 2017, č. j.
14 C 33/2017-102

takto:

- I. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I, v části, ve které byla žalované uložena povinnost zaplatit žalobkyni 134 571,47 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % ročně z částky 200 021,76 Kč od 24. 12. 2015 do 24. 5. 2016 z částky 134 571,47 Kč od 25. 5. 2016 do zaplacení, vše do tří dnů od právní moci rozsudku, potvrzuje.

Shodu s prvopisem potvrzuje Hana Vocelková

- II. Rozsudek soudu prvního stupně se ve výroku I ve zbývající části mění tak, že se žaloba na zaplacení částky 32 396 Kč s úrokem z prodlení 8,05 % od 24. 12. 2015 do zaplacení zamítá.
- III. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů.
- IV. Ve výroku pod bodem III se rozsudek soudu prvního stupně mění tak, že žalovaná je povinna zaplatit České republice – Okresnímu soudu Plzeň-město soudní poplatek za řízení před soudem prvního stupně ve výši 6 729 Kč do tří dnů od právní moci rozsudku.

Odůvodnění:

1. Shora citovaným rozsudkem soud prvního stupně vyhověl žalobě a uložil žalované povinnost zaplatit žalobci 166 967,47 Kč s úrokem z prodlení z částky 232 417,76 Kč od 24. 12. 2015 do 24. 5. 2016 a z částky 166 967,47 Kč od 25. 5. 2016 do zaplacení (výrok I), žádnému z účastníků nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení (výrok II) a žalované uložil povinnost zaplatit státu soudní poplatek za řízení ve výši 8 349 Kč (výrok III). Soud vycházel ze zjištěného skutkového stavu, podle kterého mezi účastníky existoval smluvní vztah ze smlouvy o dílo. Předmětem díla byly stavební práce na budově úřadu práce. Při převzetí staveniště žalovaná převzala také přístupové body měřených médií, to je vody, elektřiny a plynu. O tom byl učiněn záznam. Smlouva výslovně neupravovala způsob náhrady nákladů energií, které žalovaná spotřebovala v průběhu stavby, ale ze smlouvy také nevyplývalo, že by žalovaná jako zhotovitel neměla povinnost tyto náklady hradit. Ceny energií byly vyúčtovány dodavatelem žalobkyni a ta zaplatila za spotřebovanou vodu 23 261,48 Kč, z toho žalovaná zaplatila 12 690, 040 Kč, takže zbývá uhradit 10 571,03Kč. Za spotřebovanou elektrickou energii žalobkyně zaplatila 100 303 Kč, žalovaná provedla částečnou úhradu ve výši 5 631,91 Kč, zbývá doplatit 94 671,09 Kč. Za spotřebovaný plyn žalobkyně zaplatila 108 853,22 Kč, žalobkyně provedla částečnou úhradu ve výši 47 127,87 Kč a zbývá doplatit 61 725,35 Kč. Částečnou úhradu provedla žalovaná v celkové výši 65 450,26 Kč dne 25. 5. 2016. Soud prvního stupně vycházel z ustanovení § 2586 občanského zákoníku a dovodil, že bylo povinností žalované zaplatit i náklady na energie, spotřebované v době, kdy za stav odpovídala žalovaná a nesla nebezpečí zhotovení díla. K obraně žalované soud prvního stupně uvedl, že se nepodařilo žalované prokázat, že by neměla hradit i stočné. Z provedeného dokazování vyplynulo, že voda nebyla používána pouze do stavebních směsí či na řezání pilou, ale i na oplachování fasády a provádění závěrečného úklidu stavby. Množství vypouštěné vody nebylo měřeno, a proto soud vycházel z domněnky, že množství vypouštěné vody odpovídá zjištění na vodoměru. Žalovaná neprokázala ani to, že by elektrickou energii a plyn využíval i jiný subjekt, který prováděl na stavbě díla (montáž nábytku), či že plyn unikal. Pokud by došlo k úniku plynu, únik by nastal před osazeným měřidlem. Uzavřel tedy, že žalovaná nesplnila svoji povinnost zaplatit spotřebovanou energii, vodu a plyn ani k výzvě žalobkyně a proto má žalobkyně právo nejen na úhradu zbývající ceny vstupních energií, ale i na úrok z prodlení (§ 1970 o. z.).

2. Proti tomuto rozsudku podala včas odvolání žalovaná. Namítala, že mezi stranami bylo sjednáno, že žalovaná je oprávněna staveniště po dobu stavby využívat formou bezúplatné výpůjčky a závěr soudu o tom, že se takové ujednání netýká povinnost hradit náklady spojené s užíváním staveniště, není správný. Dále odkazovala na ustanovení § 2199 o. z., podle nějž vypůjčitel nese ze svého obvyklé náklady spojené s užíváním věci. Proto žalovaná odmítá uhradit náklady, které nejsou podle jejího názoru obvyklé. Za obvyklý náklad především nepovažovala stočné. Připomněla, že žalobkyně odmítla reklamovat u dodavatelů vyúčtování spotřeby plynu a elektrické energie a odmítla také dát žalované plnou moc, aby mohla v reklamačním řízení jednat sama. Množství plynu nebylo možné spotřebovat, protože na staveništi používala žalovaná pouze plynové kotle, které byly po významnou dobu provádění díla demontované, a v případě, že byly používány, bylo to zaznamenáno ve stavebním deníku. Spotřebu elektrické energie žalovaná rozporovala až od doby výměny elektroměru, to je od 16. 3. 2015. Poté se spotřeba výrazně

zvýšila a je velmi pravděpodobné, že při výměně elektroměru došlo k chybnému nastavení nového elektroměru. Trvala na tom, že bylo v řízení prokázáno, že zaměstnanci firmy dodávající vnitřní vybavení objektu, používali nářadí napojované na elektrickou energii a že pravidelně nezhasínali světla v budově, protože světla svítila celou noc. Vytýkala soudu prvního stupně také, že soud svědecké výpovědi o tomto tvrzení nezohlednil, ale rozhodnutí opřel o písemné vyjádření společnosti Český nábytek a.s., která popřela využívání elektřiny. Žalovaná sice odsouhlasila konečné stavy energií uvedených na měřidlech, avšak neuznala povinnost hradit tuto spotřebu. Navíc se jednotková cena za období od 16. 3. 2015 do 19. 10. 2015 dle vyúčtování zvýšila téměř o 100%. Navrhovala, aby odvolací soud změnil napadený rozsudek tak, že žalobu zamítne.

3. Odvolací soud podle § 212 a § 212a odst. 1, 3 a 5 občanského soudního řádu přezkoumal rozsudek soudu prvního stupně, včetně předcházejícího řízení, přihlédl k důvodům uvedeným v odvolání žalované a řízení doplnil dalšími důkazy provedenými v souladu s 205a písm. d) o.s.ř. a dospěl k závěru, že rozhodnutí soudu prvního stupně je v základním úsudku věcně správné.

4. Soud prvního stupně správně zjistil skutkový stav spočívající v tom, že mezi účastníky byla 7. 7. 2014 uzavřena platná smlouva o dílo na provedení stavebních prací na opravě budovy Úřadu práce, Voříškova 3, v Klatovech podle projektové dokumentace. Dílo bylo prováděno od převzetí staveniště 22. 7. 2014 do předání díla 17. 10. 2015. Podle článku 3.1. smlouvy vznikla žalované (zhotoviteli) povinnost provést dílo na svůj náklad a na své nebezpečí ve sjednané době. Podle čl. 3 bude předané staveniště žalovanou využíváno výhradě pro účely zhotovení díla. Podle tvrzení účastníků v odvolacím řízení lze za staveniště považovat oplocený pozemek objektu s povinností zajistit při provádění stavebních prací přístup a příjezd k parcele č. 316/3 v šířce 305 m včetně napojení na komunikaci. Měřicí zařízení elektřiny a plynu byly uvnitř budovy, tedy uvnitř převzatého staveniště. V uzamykatelné místnosti byla rozvodná elektrická skříň, její součástí je elektroměr. Kotelna s plynovými kotly byla také uzamykatelná a v další uzamykatelné místnosti s přístupem z venku byla místnost s měřicím zařízením. Žalobkyně a její zaměstnanci neměli přístup na staveniště s výjimkou kontrolních dnů. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně v tom, že v ceně díla jsou zahrnuty veškeré náklady na zhotovení díla v souladu se smlouvou, tedy i spotřeba energie, plynu a vody. Správná je také argumentace soudu prvního stupně k obraně žalované, že ujednání o tom, že staveniště je předáno žalované formou bezplatné výpůjčky, nemá vliv na povinnost žalované hradit v rámci provedeného díla i spotřebovanou energii, plyn a vodu. To vyplývá i z článku 6.5. smlouvy, podle kterého sjednaná cena za dílo obsahuje veškeré náklady a zisk žalované nezbytné k řádnému a včasnému provedení díla. To, že v článku 10.10 smlouvy bylo ujednání o užívání staveniště žalovaným formou výpůjčky bezúplatně, nevyvrací povinnost žalované zhotovit dílo na své náklady, tedy včetně úhrady spotřebované energie, plynu a vody. Jde o ujednání, že na staveništi může žalovaná umístit své stroje, nářadí a další věci, a to bezúplatně.

5. K úspěchu žalované ve věci by bylo nezbytné, aby prokázala, že naměřené hodnoty médií (energie, plynu a vody) nespotřebovala při provádění díla žalovaná. Soud nepochybně správně vycházel z listinných důkazů předložených žalobkyní, ze kterých vyplývá, že při převzetí staveniště a při předání díla byly odsouhlaseny oběma stranami hodnoty naměřené na měřicích zařízeních. Ostatně přenesená tvrzení ani neposkytovala jinou volbu úvah. Odvolací soud souhlasí s tvrzením žalované, že odsouhlasené údaje ještě nemusí znamenat, že naměřenou energii, plyn a vodu spotřebovala právě žalovaná. Souhlasí však se závěry soudu prvního stupně o tom, že se žalované nepodařilo prokázat opak (že nejde o energii spotřebovanou žalovanou při provádění díla), a to ve vztahu k úhradě ceny za dodanou vodu (včetně stočného) a plyn. V tom směru odvolací soud odkazuje na hodnocení důkazů soudem prvního stupně a závěry z nich vyvozené. Argumentace žalované, že je obvyklé, aby zhotovitel nehradil stočné, a že žalobkyně měla sjednat s dodavatelem vody takovou úlevu, není akceptovatelná. Taková dohoda mezi žalobkyní a dodavatelem vody sjednaná nebyla a voda spotřebovaná voda byla užívána do

stavebních směsí, ale byla také odváděna do kanalizace. Bylo tedy povinností žalované uhradit i cenu za stočné.

6. K obraně žalované spočívající v tom, že plynové kotle byly odstaveny a na stavbu nemohl být dodáván plyn, je třeba uvést, že podle faktury za zemní plyn je zcela zřejmé, že v době od července 2014 do 22. 10. 2014 skutečně nebyla účtována žádná cena za dodaný plyn. Dodávky plynu byly zahájeny od 22. 10. 2014 nejprve v malém množství, od prosince 2014, to je od osazení všech plynových kotlů do 31. 3. 2015 byla spotřeba v měsíčně obdobném množství jako v topné sezóně, následně od 1. 4. 2015 se dodávka plynu opět výrazně snížila, v červnu, červenci a srpnu 2015 na zcela mizivé množství. To odpovídá také tvrzením žalované společnosti. Podle záznamu ve stavebním deníku je zaznamenán zkušební provoz kotelny 5. 12., 20. 12. a 28. 12. 2014. Tento zápis nevyovídá o tom, že by před tímto datem nebyl vůbec žádný z plynových kotlů osazen, že by dodávka plynu začala teprve 5. 12. 2014. Naopak z faktury vyplývá, že v době od 22. 10. 2014 do 5. 12. 2014 byla spotřeba plynu na nízké úrovni 295 a 401 m³, zatímco poté byla spotřeba kolem 1500 m³ měsíčně. Stejně tak lze hodnotit i žalovanou označené období od 9. 3. 2015 do 7. 4. 2015. Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že se žalované nepodařilo prokázat, že by dodavatelem vykázaná spotřeba plynu byla pro jiné účely, nežli prováděné dílo podle smlouvy.

7. Odlišně pak odvolací soud hodnotil důkazy o spotřebě elektrické energie. Žalovaný poukazoval především na období od 7. 3. 2015 do 15. 3. 2015, kdy byla prováděna výměna elektroměru a stavba byla napojena na náhradní naftový zdroj na centrálu žalované. To doložil v odvolacím řízení ručně psanou skladovou kartou, podle které byla ze skladu vydána 5. 3. el. centrála a ta byla do skladu vrácena 2. 4. K tomu pak předložil čestné prohlášení pana [příjmení] a [příjmení] tom, že centrála byla jediným zdrojem elektrické energie na stavbě. Žalobce tyto důkazy zpochybňoval, jednak tím, že zápisy ve skladové kartě právě při použití el. centrály nejsou chronologicky řazeny, že zástupkyně žalované nyní tvrdí, že šlo o centrálu benzínovou, nikoli naftovou. Tyto výhrady ale vyvrací záznamy dodavatele elektrické energie (dílní rozpis souhrnné faktury za dodávky elektřiny), podle kterých byla spotřeba energie účtována za období od 1. 1. 2015 do 6. 3. 2015 a pak zcela samostatně za dobu od 7. 3. 2015 do 15. 3. 2015. To je za dobu, kdy byla prováděna výměna elektroměru, jak ostatně vyplývá i ze zápisů ze stavebního deníku. Za celé období od 1. 1. 2015 do 6. 3. 2015 činila spotřeba energie 0,053 MWh, kdežto za období od 7. 3. do 15. 3. 2015, to je za 9 dnů, činila spotřeba 6,440 MWh. Tento výrazný rozdíl žalobkyně, která byla smluvně vázána k dodavateli energie, nikterak nevysvětlila. Listinné důkazy (dopisy dodavateli energie) nevyvrací tvrzení žalované společnosti, dotazy nejsou zacíleny právě na důvod výrazně rozdílné spotřeby energie. Stejně tak nelze vycházet ani z pracovního výkazu o tom, že výměna elektroměru byla provedena 16. 3. 2015. To jen dosvědčuje, že výměna byla k tomuto dni ukončena. Naopak podle dopisu dodavatele energie (ČEZ Distribuce) lze zjistit, že 6. 3. 2015 byla provedena kontrola před vlastním osazením nepřímého měření. Pak je zcela logické tvrzení žalované, právě v době od 6. 3. do 15. 3. 2015 byla dodávka energie napojena na samostatnou el. centrálu dodanou žalovanou, která také uhradila dodanou energii. Důkaz stavebním deníkem za dobu od 6. 2. 2015 do 5. 3. 2015 prokazuje, že byly prováděny popsání práce., což nebylo zpochybněnou žalovanou, protože jde o období mimo vymezený časový úsek výměny elektroměru. Odvolací soud proto dovedl, že energii dodanou za dobu od 6. 3. do 15. 3. 2015 nemohla spotřebovat žalovaná při provádění díla a není tak její povinností hradit cenu za energii vyúčtovanou dodavatelem jako dodanou v tomto období. Za celé období od 1. 1. 2015 do 15. 3. 2015 činila spotřeba energie 6,495 MWh za 32 663,31 Kč. Spotřebovaná energie za rozhodné období od 7. 3. 2015 do 15. 3. 2015 ve výši 6,440 MWh představuje cenu 32 396 Kč. Odvolací soud proto změnil rozhodnutí soudu prvního stupně pouze v té části, ve které uložil žalované povinnost zaplatit žalobkyni částku 32 396 Kč s úrokem z prodlení. Ve zbývajících částech rozsudek soudu prvního stupně ve výroku I potvrdil. V souvislosti se změnou výše plnění, ve které měla žalobkyně úspěch, odvolací soud změnil také povinnost žalované zaplatit státu soudní

poplatek (§ 2 odst. 1 ve vztahu k § 11 odst. 2 písm. c) zákona o soudních poplatcích) vyměřený z částky 134 571,47 Kč. Poplatková povinnost žalované představuje 6 729 Kč.

8. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 224 odst. 1 ve vztahu k § 142 odst. 2 o. s. ř. Protože úspěch žalobkyně činil 61,2 %, vznikla by žalované povinnost hradit žalobkyni náklady řízení. Té však v řízení před soudem prvního stupně ani v řízení odvolacím nevznikly, a proto odvolací soud žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení před soudy obou stupňů nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze za splnění podmínek stanovených v § 237 o. s. ř. podat dovolání, a to do dvou měsíců od doručení rozsudku prostřednictvím Okresního soudu Plzeň-město k Nejvyššímu soudu v Brně.

Plzeň 24. dubna 2018

JUDr. Jana Vyletová, v. r.
předsedkyně senátu